

NATZWEILER BERICHTEN

VAN DE

"STICHTING VRIENDENKRING VAN OUD-NATZWEILERS"

=====
BESTUUR

Voorzitter: Ernst Sillem
Ferma Landra 1262, Chemin de Landra
84210 Pernes les Fontaines, Frankrijk

Secretaris: R. Schutrup
Burg. Wijnaendtslaan 15
3042 CA Rotterdam
Tel: 010 – 4622384
E-mail: roelofschutrup@gmail.com

**Secretaris buitenland/
Vicevoorzitter:** Mr P.J.Ph. Dietz de Loos
Postbus 453
2240 AL WASSENAAR
Tel: 070 - 5129263

Penningmeester: M.J. de Loos
Eosstraat 5-3
1076 DK Amsterdam
Tel.: 020-6629822/Mob: 06-51803406
E-mail: marjolijndeloos@gmail.com

Financieel adviseur: R. Bakels
Koningin Emmalaan 9b
1405 CJ Bussum
Tel: 035 - 6936733

Bankrekening stichting: ING 394148

Redactie: N. Planjer & M. de Loos
P/a Mient 42
2564 KP DEN HAAG
Tel: 070-3606796
E-mail: nplanjer@hotmail.com

INDEX

	Pag.
1. Bestuur	1
2. Index	2
3. Van de Redactie	3
4. Mededelingen:	
a. bedankjes	4
b. familieberichten	4
c. overige	4
5. Geboortedata oud-Natzweilers	6
7. Jaarlijkse evenementenkalender	7
8. Reünie kamp Amersfoort	8
9. Verslag reis kamp Auschwitz	10
10. Van de Penningmeester	17
11. De Giroloterij & vfonds	17
12. Stichting Cogis	18
13. Colofon	19

VAN DE REDACTIE

Laten we "samen"

*Samen proberen
onze lichtjes
te laten schijnen.
Leren elkaar
helpende handen
te reiken.
Rondom ons
de vrede bewaken
om "samen"
deze 'Wereld een
stukje beter te maken!*

Het bestuur

MEDEDELINGEN:

a. bedankjes

b. familieberichten

Op maandag 29 oktober 2012 is thuis overleden **Wim Roessingh** op 100-jarige leeftijd. De crematie heeft in besloten kring plaatsgevonden.

Op vrijdag 19 april 2013 zal op een nader vast te stellen tijdstip en plaat in Twente een herdenkingsbijeenkomst worden gehouden. Degenen die deze bijeenkomst willen bijwonen, wordt verzocht zich voor 1 januari 2013 schriftelijk op te geven bij:

Hengelosestraat 2

7491 BR Delden

De Vriendenkring wenst de familie, vrienden en kennissen veel sterkte toe in deze periode.

Van **Paul Ritter**, de zoon van Janus Ritter, kregen we naar aanleiding van zijn memoires gepubliceerd in diverse Natzweilerberichten, het volgende bericht dat we graag met jullie willen delen:

Beste Marjolijn,

In het weekend kreeg ik bezoek van mijn jongste neef, de zoon van mijn broer, nu 23, die ineens belangstelling voor de familiegeschiedenis bleek te hebben. Een groot deel van die geschiedenis ging over mijn vader, zijn Opa. Hij heeft Opa nog wel gekend, maar hij was 5 jaar toen Opa overleed en daardoor eigenlijk te jong en te speels om daar verder over na te denken.

Nu begon hij mij vragen te stellen over alle dingen die mijn vader meegemaakt heeft. Ik liet hem ook zien hoe ik onlangs het oer-origineel van mijn vaders verslag over zijn kampervaringen gevonden heb - in diezelfde tas met stapeltjes van mijn moeder.

Hij vond dat best wel interessant, waarop ik hem een kopie van het verslag van mijn vader over zijn kampervaringen heb meegegeven. Dat kon ik doen omdat ik het nu in PDF formaat heb, zodat ik het op zijn laptop kon zetten.

Zo zie je dat die generatie langzaam toch weer belangstelling voor het verleden begint te krijgen.

Met vriendelijke groeten,
Paul Ritter
Apeldoorn,
06 25034263

c. overige

Marjolijn de Loos zal namens de Stichting Vriendenkring Oud-Natzweilers op 25 januari 2013 deelnemen aan de bijeenkomst van het Comité 4 en 5 mei over het subsidieprogramma ruïnes en lotgenoten contacten.

GEBOORTE DATA OUD-NATZWEILERS

04-01-1922	Jaap	van Mesdag
30-01-1920	Don	Bamberg
18-05-1922	Skippy	de Vaal
16-06-1916	Velo	Bierman
14-07-1923	Ernst	Sillem
11-08-1922	Abe	Muhlbaum
18-08-1921	Jan	Smeets
02-09-1919	Philip	Oprel
30-10-1919	Pim	Reijntjes
06-12-1922	Jan	van Kuik

JAARLIJKSE KALENDER EVENEMENTEN

23 januari 2013 Symposium Filosofie van Herstel Leiden

25 januari 2012 Multi-stressed, multiculturele kinderen en hun gezin: een moeilijk bereikbare groep

Brussel

7 februari 2013 GGZ Kennisdag 2013: De deuren open!
Thema: Ambulantisering in de GGZ

Amsterdam

7 februari 2013 Symposium 'De basis GGZ in al haar facetten'

Kloetinge

6-9 juni 2013 ESTSS conference: Trauma and its clinical pathways - PTSD and beyond

Bologna, Italië

7 maart 2013 NtVP congres

Amersfoort

8 maart Congres Narratieve zorg

Enschede

28 maart 2013 Nederlands / Belgisch congres:
FACT Couleur- Locale. Op weg naar een regionaal zorgmodel in de GGZ

Eindhoven

Zomer 2013 EHRI Summer Schools in Holocaust Studies
(European Holocaust Research Infrastructure)

Parijs/München

Onze eigen agenda:

Reis 12-16 september 2013

In de volgende Nieuwsbrief komt het voorlopig programma. Mochten er mensen zijn die nu al informatie willen kunnen zij altijd contact opnemen via het contact formulier op de site of rechtstreeks naar:
marjolijndeloos@gmail.com

Herdenking 9 November 2013

X.M.

VERSLAG REUNIE 10 NOVEMBER KAMP AMERSFOORT

Herdenking november 2012

Op zaterdag 10 november jl. vond de jaarlijkse herdenking in Kamp Amersfoort plaats. Groot was de opkomst!

Nadat iedereen in de Soester Duinen het kopje koffie op had kon de bus vertrekken richting Kamp Amersfoort. Voor deze gelegenheid was onze voorzitter Ernst Sillem speciaal overgekomen uit het verre Frankrijk. Dit keer vergezelde zoon Jaap hem.

Lt Kol Peter Gielen, commandant van het ons altijd weer ondersteunende Bevo- en Transportcompagnie, was er dit jaar voor het laatst bij. Na 4 jaar komt er weer een nieuwe commandant

Aangekomen bij Kamp Amersfoort werden wij welkom geheten door de directeur, Harry Ruijs en zijn medewerkers. Ook waren aanwezig, Marcel Floor, inmiddels een zeer vertrouwd gezicht bij onze herdenkingen, en Elly van Kooten (directeur Maatschappelijke ondersteuning) van het min. Van VWS.

In een stille tocht liep iedereen naar de stenen Man. Op dit pad waren levensgrote foto's van de gezichten van Joodse overlevenden geplaatst. Bijzonder was dat de ogen scherp waren en de gezichten ietsje vager. Hierdoor keken zij je doordringend aan...

Roelof leidde de herdenking in, gaf het woord aan Til Gardeniers. Uit haar mooie, warme en indrukwekkende woorden sprak weer overduidelijk haar betrokkenheid met de oud kampmensen, het verzet, kortom de verschrikkingen van deze oorlog.

Van het ministerie van Defensie was wederom een trompettist ter beschikking gesteld, nu van de Koninklijke Marechaussee, waar wij heel dankbaar voor zijn.

Na afloop ontving Harry iedereen in het kamp met koffie en cake. Hij vertelde over de projecten van Kamp Amersfoort, reeds voltooide en de planning voor de toekomst. Het kostte zoals altijd, moeite de mensen weer de bus in te krijgen.

VERSLAG REIS NAAR AUSCHWITZ

Hoewel het niet gebruikelijk is dat wij verslagen plaatsen van (individuele) reizen naar andere kampen, wilden we jullie dit mooie verslag toch niet onthouden van Fred Privée, een vriend van Nicole Planjer.

Ik heet Fred Privée en ben geboren in 1957 in het oude centrum van Den Haag en heb daar mijn jeugd doorgebracht. Ik kom uit een familie die zich grotendeels met de communistische partij verbonden had. Voor, tijdens en na de oorlog. Oma, opa, ooms en tantes. Allen hadden wel wat met die partij en zo ook in de oorlog.

Toen ik geboren werd, waren zij nog steeds niet uitgepraat over wat zij en de Haagse bevolking allemaal hadden meegemaakt. Uitgepraat zijn ze nooit. Tot aan nu toe, gaan gesprekken op wat voor bijeenkomsten dan ook, nog steeds over de oorlog. Als kleine jongen was ik zeer geobsedeerd door al die verhalen. Over het verzet in de oude wijken, de arrestaties, de hongertochten, het heroïsch gedrag, het leed en ga zo maar door. Mijn nichtjes en neefjes en ik zaten ademloos te luisteren naar de verhalen van ome Jo die van kamp naar kamp reisde en daar niet te verzinnen avonturen mee gemaakt had. Niet alleen Jo, maar velen konden ons verhalen van de strijd tegen de Duitser.

Prachtig natuurlijk. Mijn familie zat gelukkig aan de goede kant, en hoe! Maar later toen ik uitgestudeerd was en ik mijn eigen strijd tegen het onrecht voerde, kwam ik er steeds meer achter wat mijn familie, met de verhalen en de verhalen die niet verteld zijn(de hele nare, de niet te bevatten) voor invloed op mijn leven hebben gehad. Laat ik het zo zeggen: ik ben trots op wat zij allemaal gedaan en niet gedaan hebben, ik kan het verschil tussen goed en kwaad aardig inschatten, ik kan ontzettend boos worden als ik vandaag de dag dezelfde soort mechanismen zie, maar ik ben nog steeds van na de oorlog en dat is lang vaag in mijn gevoel geweest. De beleving van hen, werd mijn beleving, hun emoties ook de mijne.

Met mijn speed- reis naar Auschwitz wilde ik "er maar eens een punt achter zetten". Of dat gelukt is, weet ik niet. Ik hoef er in ieder geval niet meer heen.

Fred Privée

Fred en Carlo in Auschwitz. 24 november 2012

Donderdagnacht om half twee haalde ik Carlo op bij hem thuis. We dronken twee bakken koffie en toen in de wagen, op weg naar Polen, 1250 km. Moest in twaalf uur te doen zijn. Dus rond twee uur 's middags zouden we aankomen in het beroemde plaatsje Óswiecim, 500 km vanaf Berlijn.

Vier of vijf maanden geleden hadden we afgesproken om Auschwitz te bezoeken. Ik was weer eens bezig om te zitten prakkiseren over de oorlog en dat ik moe werd van me zelf. Carlo stelde voor om een daad ter afsluiting te stellen.

Laten we het ergste kamp dat er ooit heeft bestaan, bezoeken. Als symbool voor alle kampen, werkkampen en gevangenissen waar die helden uit de familie in gezeten hebben. Daar kun je, de dagen dat we er zijn, alles zeggen, flippen, huilen en alles wat je kunt verzinnen en dan moet je er mee ophouden. Je maakt je er zelf gek mee. Je bent niet van de oorlog en je familie zit er klaarblijkelijk niet zo mee als jij. Dus wat blijf jij je zelf aandoen? En ik ga met je mee. Inderdaad. Het moest maar eens afgelopen zijn. Het bezoek aan het kamp moest louterend werken. Een keer zien hoe het echt was. Een groet aan hen die afgeslacht en vervolgd zijn en dan over. De rest van mijn leven geen energie meer steken in iets wat niet te beschrijven is. Welke oorlog? In ieder geval niet de mijne. Ja toch?

De afstand naar Auschwitz is ongeveer net zo lang als naar Mutriku. Een half etmaal rijden en je bent er. Carlo had de avond er voor te veel bier en wijn gedronken. Hij was goed brak, maar dat verhinderde hem niet om toch de hele reis wakker en aanspreekbaar te blijven.

Toen het licht werd, trad meteen de mist in. We hadden 's nachts door de vrieskou gereden, de ijspegels hingen aan mijn buitenspiegels, waardoor bij het warmer worden in ochtend, dichte mist ontstond. Die mist zou de komende dagen niet meer weggaan. Een fraaie omlijsting van de trieste missie.

Na een tijdje zoeken na Katowice, zo'n wereldberucht kamp als Auschwitz

geef je natuurlijk niet goed aan, arriveerden we in Óswiecim. Zo heet dat plaatsje eigenlijk. Wat een trieste bedoening. Het hele dorp, althans, wat wij er van zagen, was triester dan triest en door de mist bleef de geur van de kolenstook in de huizen hangen. Die geur en roet sloeg op je ogen en longen. De entourage om het kamp te bezoeken was, dat zou je kunnen zeggen, optimaal.

Het hotel waar we zouden gaan slapen lag op nog 100 meter van de ingang van Auschwitz 1. Er zijn er namelijk twee. De ander is Auschwitz - Birkanou. In het hotel hebben we wat gegeten en een stoot wodka en bier naar binnen gegooit. Het gaf niet de vrolijkheid die normaliter uit het gebruik vloeit.

De volgende morgen er vroeg uit. Een Pools ontbijt verorberd, uitgecheckt want we zouden 's middags naar Berlijn gaan. Een museum over de holocaust bezoeken. Dat kon er nog wel bij, dachten we. We hadden maar drie uur nodig om die kampen te bezien. Want die tijd stond aangegeven in de folder. De auto konden we op het parkeerterrein laten staan. Binnen twee minuten stonden we bij de ingang. Het was nog niet druk. Een paar hotelbusjes uit Krakow waren al gearriveerd. Het zouden er in de loop van de dag honderden worden. De entree was gratis en er mocht in het museum niet gerookt worden. Eerst dacht ik dat dat voor het gebouw waar we instonden gold, maar dat was ook voor de buitenterreinen.

Ik was nerveus, ik was de hele week al nerveus, maar nu liep ik naar die wereldberoemde poort. Arbeit macht Frei. Die was kleiner dan ik en Carlo gedacht hadden. Dat was het eerste ding dat ons verbaasde. Er zouden nog andere volgen. We begonnen te lopen en bekeken en lazen alles. Een gids hadden we niet genomen. Met de folder in het Nederlands konden we ons goed behelpen.

Met de barakken die in Auschwitz 1 staan, was niets mis mee. Keurig metselwerk, grote kamers, een zoldering. De lugubere en mensonterende zaken die daar plaatsgevonden hadden, kon je niet van de gebouwen aflezen. Ik meen 31 identieke stenen gebouwen, keurig naast en achter elkaar in een

soort van straat verband. De hekken met prikkeldraad, de wachttorens, de galg, de muur des doods lieten je wel iets anders denken, maar dit was niet wat ik in al die talloze films en boeken gezien had. Dit was een dorpje. Ik kan niet zeggen schattig, maar het had een Anton Pieck stijl.

Binnen in al die barakken waren aparte tentoonstellingen met wat er allemaal had plaatsgevonden in Auschwitz 1 en 2. De zaal met menselijk haar, de zaal met schoenen, de vitrine met kinderschoenen, de martelkamers, de slaapvertrekken en nog veel meer, alles maakte ons duidelijk dat we in de Hel van Dante waren gearriveerd. Verscheidene barakken zijn ingericht door landen zoals Frankrijk, Bulgarije en ook Nederland. In die barak was de eerste keer dat het ineens te veel werd. Er hingen 6 of 7 immense borden met alle namen van de Nederlandse slachtoffers erop. Eerst zag ik er maar één. Dat was al veel, maar ik draaide me een slag en daar hing de rest. Toen was het even mis in de dappere geest van mij. We hadden het meeste gezien, alleen de ene gaskamer en de crematoriumovens die in Auschwitz 1 zijn gebruikt nog niet. Binnen in het gebouw stond een bord waarop stond om stil te zijn uit respect voor de duizenden en duizenden mensen die hier gedood zijn, maar ik kon toch al geen geluid meer voortbrengen.

We gingen naar buiten. Drie en een half uur later. Roken. En een koffie drinken. We waren knap onder de indruk. Mij verbaasde me nog het meest dat het kamp niet beantwoordde aan mijn herinneringen. Die poort, ja, maar de rest, nee. Carlo vond dat het brein dat "staande opsluiting in een stenen kist van 1 bij 1, zonder water en drinken" zodat je van honger en dorst sterft, het meest bizarre. Er is dus een architect geweest in één of ander groot architectenbureau, die die barak ontworpen heeft: "in dat stukje passen er vier. Dan maak ik een luik onderin, waardoor ze naar binnen moeten kruipen en dan kunnen ze niet liggen, alleen maar staan. Ik hoop dat Fritz' dat goedkeurt". Ja mensen, er hebben duizenden mensen moeten meewerken aan de realisatie van dat kamp.

Na de koffie de auto opgehaald en op weg naar Auschwitz 2. Ik reed iets te ver door en we stonden na 5 minuten weer voor Auschwitz 1, zonder het natuurlijk

in de gaten te hebben. Toch maar gevraagd hoe te rijden en binnen weer 5 minuten waren we bij nummer twee.

Kijk, zo ken ik het. Het toegangsgebouw met de poort des doods. Daar reden de treinen onderdoor, zo naar het hart van het kamp.

We gingen naar binnen en we waren meteen onder de indruk. Overal waar je keek stonden barakken en het terrein liep kilometers elke kant op. De barakken leken op de barakken die ik eerder, waar dan ook, gezien had. Het plattegrondje in het informatie foldertje gaf de route aan die je moest lopen om alles te zien. Zo gezegd, zo gedaan.

Dit was andere koek. Hier kreeg je het meteen benauwd. De ongelooflijke afmeting deed je duizelen. Met de koele informatie uit het foldertje in je hoofd kon je een berekening maken over de hoeveelheid mensen die hier hadden gezeten. We liepen. Eerst een stuk langs de treinrails en toen over een sloot naar de stenen barakken aan de zijkant. Iedereen kent wel de foto 's van de mensen die met hun hoofden buiten hun slaapplanken hangen als daar de Russen hen komen bevrijden, maar toen wij zo'n barak binnen stapten schrokken we ons rot. 1000 man of vrouw hadden in die hokken gewoond. Donker, stank, ziektes, geen plek, kou, ongedierte. Nu we het zagen, realiseerden we ons wat dat ooit ingehouden had. Ik wist niet dat ik zo kwaad kon worden over wat ik al honderden keren gelezen of op beeld gezien had. Maar weer verder. Dit was pas het begin. De gekte zou nog meer aanzwellen.

Na nog wat barakken en latrines genomen te hebben, kwamen we in het zicht van de, wat ooit de gaskamers en crematoria waren. De SS heeft deze vernietigd aan het eind van de oorlog, maar nog duidelijk is te zien hoe deze fabrieken van moord hebben gewerkt. Een vrouw, een gids, legt naast mij aan een groep jongeren uit dat zij met hun voeten op as staan van de vergasten, wat uit die puinhopen voor hen komt. Nu wordt het me te veel. Ik kijk naar de 4 zerken die in het Pools Hebreeuws Jiddisch en Engels hun respect tonen voor de mensen waarvan het as onder ons ligt. Ik kan me niet goed meer in bedwang houden. Ik loop wat verdwaasd heen en weer en ga aan het begin van de gaskamer staan. Ook hier bedenk ik me weer bij dat een of andere architect met wat zouteloze ambtenaren de routing hebben bedacht om de

moordpartij zo efficiënt mogelijk te maken. Ergens ver weg in Duitsland en na dat het plan goedgekeurd was die dag, vrolijk naar zijn blond en blauwogige eega ging om gezellig een hapje te gaan eten in dat leuke restaurantje aan de rivier en haar, omdat het allemaal zo gezellig was, een heerlijke beurt te geven zodat er misschien nog zo'n blond en blauwogig schepsel zou kunnen worden verwekt.

We lopen weer verder. Langs het monument aan het eind van de spoorbaan en selectieperronnen naar de andere gaskamer. Ik loop nog steeds als een kip zonder kop rond. Mijn tranen stromen rijkelijk langs mijn gezicht. Ik kijk waar Carlo loopt. We zouden nog naar de poel van as gaan, maar hij loopt volgens mij de verkeerde kant op. Of zou hij het genoeg vinden? Was hij er klaar mee? Ik kon me dat wel voorstellen, maar ik wilde alles zien, dus ik riep hem en vroeg of hij nog mee ging naar de poel, anders ging ik wel alleen en moest hij maar op mij wachten bij de auto. Hij zwaaide wat met zijn arm, ik begreep hem niet. Ja, natuurlijk riep hij. Hier loopt de weg daarheen.

Onderweg naar de poel kwamen we langs de sauna. Ik met mijn naïeve kop, had dat woord wel gelezen, maar niet begrepen wat een sauna nou in zo'n kamp moest doen. Ik ben uiteindelijk niet opgeleid in systematisch moorden. Toen we naar binnen gingen, begreep ik het meteen. Zij die niet meteen vergast werden en moesten werken, kregen hier hun kamp identiteit. Scheren, ontsmetten, omkleden, "medische" keuring. Ook werd hier hun eigen burgerkleding gereinigd. Wederom een knap staaltje van vernuft van planning, waar een gewone SS er niet zijn handen aan vuil gemaakt heeft.

We lopen door. Langs "Kanada"?! Waarom heet het veld met 21 immense pakhuizen, waar de geroofde spullen van de gevangenen in opgeslagen werden voor dat de arme mensen in de heimat het mochten gebruiken, Kanada? We gaan weer verder. Door het bos met de poel en de twee laatste crematoria en gaskamers. De poel werd gebruikt om het as in te gooien. Er was zo veel, dat ze bij god niet meer wisten waar ze moesten laten. Het hele terrein is een grote stortplaats en dus begraafplaats.

We naderen nu het laatste stuk. Langs "Mexico"? Ook weer zo'n naam

waarvan ik niet begrijp waar het op slaat. Hier zou de uitbreiding plaats hebben moeten vinden, maar is nooit helemaal afgekomen. Capaciteit hè. Daar gaat het om.

Aan het eind van het pad staat een vrij groot huis, wat duidelijk bij het kamp hoorde en inderdaad was het hét huis van de kampcommandant. Nu staat er een groot kruis op. Het blijkt nu een religieus huis te zijn. Aan het eind van het pad lezen we een bord. In de barak achter het bord blijken 179 joodse Hagenaars gezeten te hebben. Bij geen enkele barak hebben we zo'n soort mededeling gelezen. Vrouwelijke of mannelijk joden of niet joden, dat stond er overal. We lopen het terrein af en lopen terug naar het hoofdgebouw. Wederom hebben we drie en een half uur gelopen. Daar aangekomen doen we nog even twee houten barakken en dan zijn we overal geweest. Over. Afgelopen. Weg van de slechtste, verschrikkelijkste plek van de wereld.

We gaan niet naar Berlijn. We zijn op. We proberen een kroeg te zoeken in dit onaangename dorp, maar bijna niet vinden. Eén zit er tegenover het station in een klein straatje. Een soort koffiehuis met een terras. We bestellen beiden een bier en we zijn het er over eens. Wat een verschrikkelijk oord. Slechter kan niet. We worden emotioneel en maken dat we weg komen en gaan terug naar het hotel van vannacht. We boeken deze keer twee kamers. Carlo kan niet tegen het geschreeuw en gesnurk van mij in mijn slaap. We eten en drinken weer te veel. Na een joint gerookt te hebben met een Amerikaanse Pool uit Ierland gaat voor mij het licht uit. Al vallend op mijn bed geraak ik in slaap. Dood.

Niet echt. De volgende dag staan we vroeg op en rijden naar huis. Het is een rot eind, maar niet verschrikkelijk. Daar kwamen we vandaan.

Fred

VAN DE PENNINGMEESTER

De penningmeester kan niet genoeg benadrukken heel dankbaar te zijn voor alle goede giften van het afgelopen jaar. Hierdoor kunnen we zorgen dat er een bloemetje bij de jarigen komt, deelnemen aan herdenkingen van zusterorganisaties, de Nieuwsbrief blijven drukken en verspreiden, herdenking en reis organiseren, en nog veel meer.

Wij hopen wij zeer dat we volgend jaar ook weer op u allen kunnen rekenen zodat u ook weer op ons kunt rekenen...

Heel veel dank!

GIROLOTERIJ

De activiteiten van de Stichting Vriendenkring van Oud-Natzweilers, waaronder de uitgave van dit blad, worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de Giroloterij en de Bankloterij. Uw deelname aan de Giro- en of Bankloterij wordt daarom van harte aanbevolen.

Vfonds, Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg

Binnen organisaties van oorlogsgetroffenen vallen steeds meer directbetrokkenen weg door vergrijzing en overlijden. Het vfonds ondersteunt een respectvolle afbouw van deze organisaties, eventueel door samenwerking of samenvoeging te stimuleren. Meer informatie op: www.v-fonds.nl.

De bijdrage van de Bank-Giroloterij en de Lotto maken het werk voor het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk.

STICHTING COGIS

Kenniscentrum vervolging, oorlog en geweld

Voor vragen op het gebied van wetten en regelingen voor oorlogsgetroffenen, maar ook voor vragen over zelfhulpgroepen, therapeutische hulp of maatschappelijk werk, en voor literatuur over de tweede wereldoorlog en zijn gevolgen, kunt u terecht bij de Stichting Cogis.

Oorlogsgetroffenen, hun partners en kinderen (ook de naoorlogse generatie) zijn welkom bij

Stichting Cogis
Nienoord 5
1112 XE Diemen
Telefoon 020 – 660 19 30
Fax 020 – 660 19 31
E-mail info@cogis.nl

Bezoek is - na telefonische afspraak - iedere dag mogelijk.

“De bijdrage van Bank Giro Loterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk”.

COLOFON

Redactie

Nicole Planjer
& Marjolijn de Loos

Inzenden kopij

Nicole Planjer
Mient 42
2564 KP Den Haag
Tel: 070 – 3606796

Uiterste datum inleveren kopij:
*(indien getypt in computer, s.v.p.
per e-mail of diskette meesturen)*

15 februari 2013

Eindredactie

Nicole Planjer
e-mail: nplanjer@hotmail.com
& Marjolijn de Loos

Printed by

GrandPrix Copyrette
Parnassusweg 214
1076 AV Amsterdam
Tel: 020 – 664 59 09
Info@grandprixcopyrette.nl

Reisorganisatie

Marjolijn de Loos
e-mail: marjolijndeloos@gmail.com